

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน มนุษย์อยู่ท่ามกลางกระแสของสังคมและประเทศชาติในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization age) หรือยุคไร้พรมแดน อันเกิดจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการคมนาคม และการสื่อสาร จนได้ชื่อว่าเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร (Information age) มนุษย์สามารถแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกันอย่างหลากหลายและรวดเร็วไปทั่วโลก มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านแนวคิดหรือกระบวนทัศน์ (Paradigm) ใหม่ในระบบสังคมวัฒนธรรม ความเชื่อ และพฤติกรรมของมวลมนุษยชาติ (สุวัฒน์ ช่างเหล็ก , 2542)

การพัฒนาด้านการสื่อสารอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันกับยุคไร้พรมแดน ทำให้สื่อต่างๆ เข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในวิถีชีวิตของคน นำเสนอทั้งเนื้อหาสาระและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ปัจจัยที่ทำให้สื่อมวลชนมีบทบาทในการเป็นแหล่งการเรียนรู้และความบันเทิงของคนในปัจจุบันที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมาก คือ ศักยภาพที่สามารถสื่อสารไปได้ทั่วทุกแห่งอย่างกว้างขวางบวกกับเทคนิคต่างๆ ในการจัดทำที่สามารถโน้มน้าวให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกได้ สื่อเหล่านี้จึงมีอิทธิพลสูงต่อความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมของประชาชน (ทิศนา แคมมณี, 2539)

ผลจากการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาอย่างไม่มีขีดจำกัด ทำให้สื่อต่างๆ นำเสนอภาพของการแสดงออกทางเพศมากขึ้น ในรูปแบบของการโฆษณาที่เน้นการใช้เรือนร่างของผู้หญิงเป็นสื่อเพื่อขายสินค้า จากหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ บทแสดงความรักในละครและภาพยนตร์ การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารในหนังสือลามก หนังสือการ์ตูน และเครือข่าย Internet เหล่านี้ ล้วนเป็นกระบวนการถ่ายทอดระบบค่านิยมและวัฒนธรรมสำหรับคนรุ่นใหม่ แทนที่การถ่ายทอดจากคนรุ่นเก่า (โสฬส ศิริไสย์, 2541)

ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปจากความก้าวหน้าของสื่อมวลชนดังกล่าว ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรมของคนไทยในเรื่องเพศ ซึ่งในสมัยก่อนถือว่าการพูดถึง

เรื่องเพศเป็นสิ่งที่หยาบคาย และน่าอับอาย เป็นเรื่องที่ควรปกปิด ไม่สมควรที่จะกล่าวถึง การได้รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกจากสื่อที่มีอิทธิพลต่อจิตใจมนุษย์เข้าไปเป็นประจำ จึงส่งผลให้พฤติกรรมทางเพศของคนไทยเป็นไปอย่างเสรีและเปิดเผยมากขึ้น

จากรายงานการสำรวจสภาวะเยาวชนไทย พ.ศ. 2541 พบว่า เยาวชนหญิงส่วนมากใช้เวลาว่างดูโทรทัศน์และฟังวิทยุมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ทำให้สื่อมวลชนทั้งสองประเภทมีอิทธิพลต่อค่านิยม และการใช้ชีวิตของเยาวชนเป็นอย่างมาก และเมื่อมีการเผยแพร่ข่าวสารที่ไม่ถูกต้องจากสื่อมวลชนทั้งสองประเภทนี้มากเท่าไร ผลกระทบที่ไม่ดีจะตกผลึกที่ตัวเยาวชนมากเท่านั้น ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเยาวชนอีกประการหนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดเรื่องการรับอิทธิพลจากสื่อของเยาวชน คือ ความคิดเห็นต่อการที่ผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน พบว่า เยาวชนในเขตเมืองเห็นด้วยถึงร้อยละ 26.9 ส่วนเยาวชนในเขตชนบทเห็นด้วย ร้อยละ 14.9 ซึ่งเยาวชนชายจะมีคะแนนความคิดเห็นว่าเห็นด้วยมากกว่าเยาวชนหญิง นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มเยาวชนร้อยละ 3 อยู่กินกับคนรักโดยมิได้แต่งงาน ซึ่งแม้จะไม่ใช่อัตราส่วนที่สูง แต่เมื่อคิดเป็นจำนวนรวมทั้งประเทศจะเป็นจำนวนไม่น้อย จากผลการสำรวจดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นค่านิยมของคนรุ่นใหม่ที่กำลังจะเปิดเผยและปฏิบัติในเรื่องนี้ ซึ่งการอยู่กินกันโดยไม่ได้แต่งงานตั้งแต่อายุน้อย อาจนำไปสู่ความเสี่ยงทางด้านอนามัยเจริญพันธุ์ (reproductive health) เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่ต้องการ การทำแท้ง หรือการเป็นมารดานอกสมรสที่มีบุตรนอกสมรส

ปัญหาเรื่องเพศที่ปรากฏในสังคมไทยตามหน้าหนังสือพิมพ์ ข่าวทางโทรทัศน์ วิทยุ เกี่ยวกับการทอดทิ้งทารกแรกเกิดตามถังขยะ ในโรงพยาบาล หรือการฆ่าทารกแรกเกิดก่อนนำศพไปทิ้ง เป็นดัชนีชี้วัดที่สำคัญเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านอนามัยเจริญพันธุ์ อันมีสาเหตุจากการตั้งครรภ์ที่ไม่ต้องการของกลุ่มวัยรุ่นหญิง หรือกลุ่มหญิงบริการ แต่ปัญหาเรื่องเพศอีกส่วนหนึ่งซึ่งจะละเลยไม่ได้ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับภัยทางเพศ ซึ่งมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น อาชญากรรมทางเพศ การล่วงเกินทางเพศ ความรุนแรงทางเพศ ภัยทางเพศ เป็นต้น ไม่ว่าปัญหาเหล่านี้ จะมีการใช้คำเรียกใด ก็ถือว่าเป็นปัญหาอันเนื่องมาจากการใช้ความรุนแรงในเรื่องเพศนั่นเอง

สถิติเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยสถิติที่มูลนิธิเพื่อนหญิงรวบรวมจากหนังสือพิมพ์ภาษาไทย มีกรณีการละเมิดทางเพศ - ช่มชู้ และอนาจาร ในปี พ.ศ. 2542 รวม 202 กรณี โดยผู้ถูกกระทำมีทั้งผู้หญิง เด็กหญิง ผู้ชาย เด็กชาย และแม่ชี จำนวน 241 ราย โดยอยู่ในช่วงอายุ 0-15 ปี มากที่สุด และผู้กระทำผิด

เป็นผู้ชาย เด็กชาย และพระ จำนวน 316 ราย อยู่ในช่วง 16 – 25 ปี มากที่สุด สถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่คือ ที่บ้าน

สถิติจากมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก พบว่า ปี พ.ศ. 2542 มีเด็กถูกล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นเท่าตัว จาก 75 คน ในปี 2541 เป็น 120 คน ในปี 2542 โดยกลุ่มเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศมากที่สุดเป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 13 – 17 ปี จำนวน 61 คน และมีแนวโน้มว่าการถูกล่วงเกินทางเพศจะยังไม่ลดลง โดยพบว่า 100 % ของเด็กที่มูลนิธิให้ความช่วยเหลือทั้งหมด มีปัญหาจากการปล่อยปละละเลยของผู้ปกครอง ทำให้เด็กถูกล่วงเกินทางเพศได้ง่าย และเมื่อเกิดเหตุการณ์เหล่านั้นขึ้นแล้ว ผู้ปกครองก็ไม่ได้กระตือรือร้นที่จะให้ความช่วยเหลือเด็กในทันที และตัวเด็กเองไม่สามารถช่วยเหลือตัวเอง หรือขอความช่วยเหลือจากใครได้ ทำให้เด็กมีปัญหาทางจิตใจและสมองอย่างมาก

แม้ว่าสื่อมวลชนจะนำเสนอข่าวการล่วงเกินทางเพศทุกวัน แต่ยังมีเด็กหญิงและผู้หญิงอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้เป็นข่าวทางโทรทัศน์ หรือหน้าหนังสือพิมพ์ ดังนั้น สถิติจริงของการถูกล่วงเกินทางเพศ จึงมากกว่าสถิติจากการรวบรวมข่าว หรือจากมูลนิธิใดมูลนิธิหนึ่ง ดังสถิติเกี่ยวกับเรื่องเพศ เปรียบเทียบจำนวนคดีของปี พ.ศ. 2542 และปี พ.ศ. 2543 ซึ่งเป็นสถิติคดีจากทั้วราชอาณาจักร โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2544) ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบสถิติคดีอาญาเรื่องเพศ ปี พ.ศ. 2542 และปี พ.ศ. 2543

ประเภทความผิด	พ.ศ. 2542 (คดี)	พ.ศ. 2543 (คดี)
ข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา	3,932	4,037
ข้อหาข่มขืนและฆ่า	5	16
ข้อหาการค้าประเวณี	10,147	11,345
ข้อหาผีและเผยแพร่วัตถุลามก	1,461	1,774
รวม	15,545	17,172

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่า คดีเหล่านี้มีจำนวนการรับแจ้งและจับกุมเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2543 ทั้งข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา ข้อหาข่มขืนและฆ่า ข้อหาการค้าประเวณี และข้อหาผีและเผยแพร่วัตถุลามก โดยเฉพาะข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา สถิติของปี พ.ศ. 2543 คือ

4,037 คดี หมายความว่า ปี พ.ศ. 2543 มีเด็กหญิง และผู้หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราเฉลี่ย 11 คน ต่อ 1 วัน ซึ่งเป็นอัตราที่สูงมาก โดยเฉพาะในบริเวณเสี่ยง เช่น ในชุมชนแออัด ในบริเวณที่พักของคองงานหรือกรรมกร จะเป็นบริเวณที่เกิดภัยทางเพศสูงกว่าบริเวณอื่น ๆ

ชุมชนแออัด เป็นบริเวณเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาจากการประพடுத்தที่ไม่เหมาะสมทางเพศ เนื่องจากสภาพในชุมชนแออัดที่ทางกายภาพที่ไม่ถูกสุขลักษณะ สภาพะบีบคั้นทางเศรษฐกิจของคนในชุมชนแออัด ก่อให้เกิดความกดดันทางจิตใจ คนในชุมชนแออัดมักแสดงออกทางพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงต่อคนในครอบครัวและคนรอบข้าง มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ติดยาเสพติด เล่นการพนัน (โสภณ พรโชคชัย , 2528 อ่างถึงใน อคิน รพีพัฒน์, 2542) ปรากฏการณ์ที่เห็นได้ในชุมชนแออัดอันเนื่องมาจากปัญหาดังกล่าว คือ การใช้กำลังทำร้ายกันระหว่างสามีภรรยา ครอบครัวแตกแยก เด็กถูกทอดทิ้ง บิดาตีแม่เหล้ามาก มารดาเล่นไฟ การนอกใจของสามีหรือภรรยา การเขียนตีเด็ก พ่อแม่ไม่สนใจการศึกษาของลูก เด็กที่เกิดในชุมชนแออัดไม่มีสูจิบัตรและมารดาวัยรุ่นมีมากขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่า สตรีในชุมชนแออัด ซึ่งส่วนหนึ่งประกอบอาชีพขายบริการ และส่วนหนึ่งมีสามีที่ติดยาเสพติด หรือชอบเที่ยวผู้หญิงขายบริการ มีความรู้ในเรื่องการติดเชื้อ HIV ที่ถูกต้องในระดับปานกลางเท่านั้น หลายคนระบุอย่างชัดเจนว่า ถ้าติดเชื้อเอดส์ก็จะทำแท้งหรือไม่ยอมตั้งครรภ์ แต่บางคนที่มีการศึกษาน้อยไม่สนใจที่จะป้องกันโรคเอดส์ เพราะไม่คิดว่าจะติดต่อมาถึงตนได้ (วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์, ประพันธ์ ภาณุภาค , สำหรับจิตตินันท์ , และคณะ , 2534) ส่วนเด็กและเยาวชนในชุมชนแออัดมีแนวโน้มที่จะกระทำคามผิด เช่น การลักขโมย ติดยาเสพติด ใช้ความรุนแรง มีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน มาก เนื่องจากสภาพครอบครัวที่พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมดูแล การแสดงพฤติกรรมส่วนมากเป็นผลจากการชักจูงของเพื่อน ซึ่งเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญกว่าพ่อแม่หรือครูสำหรับเด็ก อีกทั้งภาวะความขาดแคลนในครอบครัว รวมถึงชุมชนแออัดเป็นที่ที่มีบุคคลหลายประเภทมาอยู่รวมกัน ทำให้เด็กเห็นตัวอย่างต่าง ๆ ในชุมชน และเลียนแบบเนื่องจากเห็นเป็นเรื่องปกติ (สิริลักษณ์ แก้วคงยศ , 2533)

การป้องกันปัญหาถูกใช้ ซึ่งจะตามมาจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนแออัด อันเป็นบริเวณเสี่ยงต่อการกระทำผิดต่าง ๆ คือ การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง (นิกร ดุสิตสิน , 2541) เพราะการปกปิดเรื่องเพศไว้ และให้เด็กไปเรียนรู้เองจะเป็นอันตรายมาก เพราะจะไม่สามารถควบคุมเรื่องความถูกต้องของสื่อ รวมถึงวิธีการลองผิดลองถูกที่เด็กจะไปแสวงหาเพื่อการเรียนรู้ได้ (นวลศิริ เปาโรหิตย์ , 2540)

เพศศึกษา (Sex Education) มีความหมายกว้างขวางมาก มยุรี ภูงามทอง (2534) ได้สรุปความหมายของเพศศึกษาว่า เพศศึกษา หมายถึง กระบวนการศึกษาที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องราวทางเพศ ในด้านกลไกการทำงาน การเปลี่ยนแปลงความต้องการ และผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของเพศทั้งสองในทุก ๆ ด้าน เช่น ทางด้านกายวิภาค สรีรวิทยา สุขภาพจิต เศรษฐกิจ ฯลฯ อันจะทำให้บุคคลได้นำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

แม้เพศศึกษา จะเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่กระบวนการเกิดเป็นต้นมา แต่คนส่วนมากมักจะคิดถึงเพศศึกษาแต่เพียงด้านเดียว คือ การศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น ทำให้ผู้ปกครองไม่กล้าที่จะสอนลูกในเรื่องเพศ และยึดถือในความเชื่อเดิมที่ว่า การสอนเรื่องเพศให้ลูกเป็นการชี้โพรงให้กระรอก การพูดเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม และการเรียนเรื่องเพศจะเกิดขึ้นได้เองเมื่อเด็กโตแล้ว มยุรี ภูงามทอง (2534) ได้กล่าวว่า การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่เด็กนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจาก

1. เป็นการตอบสนองธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ย่อมอยากรู้ อยากเห็น ในเด็กเล็กๆจะแสดงออกอย่างชัดเจน เช่น มักจะถามว่า เขาเกิดมาจากไหน เป็นต้น
2. ความคิดในสมัยก่อน ที่จะปิดบังไม่ให้เด็กรู้นั้น สมัยนี้ไม่มีทางสำเร็จเสียแล้ว เพราะสื่อต่าง ๆ เข้าถึงตัวเด็กได้อย่างง่ายดาย ดังนั้น จึงควรให้เด็กรู้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของเด็ก
3. เป็นการเตรียมตัวให้เด็กพร้อมที่จะเผชิญปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ตลอดจนรู้จักแก้ไขปรับปรุงและป้องกันเหตุการณ์อันเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตให้เป็นไปอย่างดีที่สุด เช่น ปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่นทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นต้น
4. เพศศึกษาจะนำไปสู่ความสมบูรณ์ในทางศีลธรรม และวัฒนธรรมของประชาชน รู้จักประพฤติตนให้อยู่ในขอบเขตในความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน

ในอดีต การอบรมเรื่องเพศนั้น จะเน้นที่การให้ทราบและปฏิบัติตามข้อห้ามต่างๆ โดยเฉพาะในเพศหญิง สังคมไทยจะมีทัศนคติในการอบรมเรื่องเพศที่เข้มงวดและรุนแรงมาก มีกฎเกณฑ์และระเบียบที่เคร่งครัด เพื่อให้ผู้หญิงมีขอบเขตของความประพฤติที่ยึดถือกันว่าดี สมควร และถูกต้องต่อสายตาของสังคมสมัยนั้น อันหมายถึงการที่ลูกผู้หญิงต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ทำงานบ้าน ไม่แต่งตัวเกินงาม หรือเที่ยวนอกบ้านตามลำพัง รักนวลสงวนตัว หญิงต้องเป็นแม่และเมียที่ดีของครอบครัว ไม่ควรต่างพร้อย สังคมไทยโดยหลักการถือมาก

ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงและชายก่อนแต่งงาน โดยเฉพาะฝ่ายหญิงซึ่งจะปรากฏประจักษ์พยานทางร่างกายอย่างชัดเจน โอกาสแต่งงานของหญิงไทยมีเพียงครั้งเดียว ซึ่งตรงข้ามกับฝ่ายชาย ที่ไม่ถือว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องเสียหาย และนิยมการมีภรรยาหลายคน (สุชา จันทน์เอม , 2529)

ปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาเป็นไปในเชิงวิชาการมากขึ้น ไม่ได้สร้างข้อจำกัดสำหรับเด็กหญิงและผู้หญิงเหมือนในสมัยก่อน โดยกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายเรื่องการสอนเพศศึกษาหรือครอบครัวศึกษาไว้อย่างชัดเจน ว่าจะให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนทั้งโดยตรงและสอดแทรกในหลักสูตรวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับชั้นตามความเหมาะสม แต่จะพบว่าการสอนเพศศึกษามีความชัดเจนในระดับมัธยมศึกษามากกว่าในระดับประถมศึกษา ซึ่งในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพศศึกษา ปรากฏสอดแทรกในหน่วยเรื่อง ตัวเรา ชีวิตครอบครัว สุขภาพร่างกายและจิตใจในวัยแรกเริ่ม และประชากรศึกษาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (จิตรา ทองเกิด , 2537)

สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร (2521) ได้เสนอหลักเบื้องต้นทั่วไปเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนไว้ดังนี้

1. การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์ต่อเนื่อง โรงเรียนควรจัดสอนเพศศึกษาตลอดวัยเรียนของเด็ก เพราะเรื่องเพศย่อมมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนเราโดยตลอด เช่นเดียวกับเรื่องสุขภาพในชีวิตประจำวัน
2. การสอนเพศศึกษาจะต้องคำนึงถึงการสนองต่อความสนใจ ความต้องการ และปัญหาของเด็กเสมอ โดยต้องศึกษาพื้นฐานด้านความรู้และทัศนคติทางเพศของเด็กเพื่อให้สามารถจัดหลักสูตรเพศศึกษาได้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น
3. ควรจัดสอนเพศศึกษาให้สอดแทรกหรือผสมผสานเข้าไปในวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรของทุกวิชา รวมทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตรอื่นๆด้วย
4. เนื้อหาสาระหรือหัวข้อต่าง ๆ ที่นำมาสอน ต้องคำนึงถึงลักษณะทางด้านจิตใจและสังคม หรือประเพณีและวัฒนธรรม ให้มากพอ ๆ กับลักษณะทางด้านชีววิทยาและสุขวิทยา
5. เนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้น ควรจะกล่าวถึงแต่ในลักษณะปกติธรรมดา เพื่อสร้างความชื่นชมในร่างกายของมนุษย์ และเน้นในแง่ของคุณงามความดี มีเกียรติ มีความสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนเพศศึกษาของนักเรียน
6. ควรจัดเนื้อหาหรือกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับพัฒนาการ และวุฒิภาวะของนักเรียน

7. เนื้อหาเพศศึกษาควรยึดหลัก “ กันไว้ดีกว่าแก้ ” หรือ “ ปลอดภัยไว้ก่อน ” เช่น ควรให้นักเรียนได้ทราบและเข้าใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางเพศเมื่ออย่างสุ่วัยรุ่นก่อนที่จะเหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดกับนักเรียน

8. ควรจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศภายในโรงเรียนให้สอดคล้องกับการสอนเพศศึกษารวมถึงการให้ครูอาจารย์ในโรงเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านพฤติกรรมทางเพศแก่นักเรียน

9. ควรจัดบริการแนะแนว เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกหรือระบายออกซึ่งอารมณ์ทางเพศให้ถูกทาง

10. ควรจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น การอยู่ค่ายพักแรมทัศนอาจร

แต่ยังพบว่ามีปัญหาเรื่องจัดการการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน โดย จากงานวิจัยของบรรเทา อุทัยทัศน์ (2514) พบว่า ครูประถมศึกษาไม่เห็นด้วยที่จะให้เริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป โดยเห็นว่า ควรจะเริ่มสอนในระดับประถมศึกษาตอนปลายเสียก่อน และพบว่า มีครูส่วนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยในการนำเพศศึกษามาสอนในโรงเรียนประถมศึกษา

จากการสำรวจสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ของสัญญา เรื่องถาวรกุล (2539) พบว่า ครูผู้สอนมักจะมีปัญหาในการสอนบางเรื่อง เนื่องจากไม่กล้าสอน ได้แก่ การสืบพันธุ์ ความผิดปกติทางเพศ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ นอกจากนี้ ยังพบปัญหาเกี่ยวกับความไม่ทันสมัยและขาดแคลนสื่อการเรียนการสอน

ไม่ว่าจะเป็นการในอดีตหรือปัจจุบัน การสอนเพศศึกษาก็ยังคงเป็นปัญหาสำหรับครูอยู่ เนื่องจากทัศนคติต่อเรื่องเปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องเพศของคนไทยยังอยู่ในแง่ลบ โดยเฉพาะการสอนเพศศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งถือว่าการสอนที่เร็วเกินไปสำหรับนักเรียน อาจทำให้นักเรียนตื่นตกใจ และนำไปทดลองเลียนแบบโดยขาดความยั้งคิดได้

สุชาติ โสมประยูร และ วรณี โสมประยูร (2521) ได้กล่าวว่า การสอนเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษามีความเหมาะสมมากกว่าการสอนในระดับที่สูงขึ้นจากเหตุผลหลายประการคือ

1. การสอนเพศศึกษาในชั้นประถมศึกษาไม่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ เพราะเด็กประถมศึกษาจะไม่มีปัญหาทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนเหมือนกับเด็กมัธยมศึกษา
2. เด็กประถมศึกษามีแนวโน้มที่จะรับความรู้ที่ผิดพลาดได้ง่ายกว่า ซึ่งอาจจะทำให้เป็นภัยหรือเกิดอันตรายขึ้นแก่เด็กได้ง่ายเช่นเดียวกัน
3. ถ้าเด็ก ๆ ได้รับเพศศึกษาจากแหล่งที่ไม่เหมาะสม อาจทำให้เด็กมีทัศนคติทางเพศที่ไม่ดี อาจมองเรื่องเพศในแง่ร้าย แก้ไขได้ยาก และอาจจะสายเกินไป
4. เด็กประถมศึกษามีความพร้อมในการเรียนเพศศึกษาได้มากกว่า และเรียนเป็นธรรมชาติได้ดีกว่าเด็กมัธยมศึกษา
5. โดยทั่วไป การสอนเพศศึกษาในชั้นประถมศึกษากระทำได้ง่าย สะดวก และประสบผลสำเร็จได้มากกว่าในชั้นมัธยมศึกษา นอกจากนี้ การเรียนชั้นประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ เด็กส่วนใหญ่ของประเทศจึงมีโอกาสเรียนเพศศึกษาได้

ข้อถกเถียงที่พบประการหนึ่งในการสอนเพศศึกษา คือ การเลือกระหว่างการสอนเพศศึกษาสำหรับเด็กหญิงและเด็กชายโดยเฉพาะ กับการเรียนร่วมกันระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร (2521) กล่าวว่า โดยทั่วไปการสอนเพศศึกษาควรจะต้องสอนรวมกันทั้งเพศชายและหญิง นอกจากบางบทเรียนที่เป็นเรื่องเฉพาะเพศ จำเป็นต้องแยกสอน เพื่อให้การอภิปรายแสดงความเห็นในเรื่องนั้น ๆ ตรงไปตรงมาเป็นเรื่องธรรมดา และรู้สึกสนุกสนานถ้าไม่มีเพศตรงข้ามเข้ามาอยู่ด้วย ซึ่งจากงานวิจัยของธีระ เสนิษฐ์ (2538) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความต้องการในการเรียนเรื่องเพศศึกษาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกัน และต้องการให้จัดแบ่งกลุ่มนักเรียนชายหญิงเมื่อเรียนเรื่องเพศศึกษาเพื่อความสะดวกใจในการเรียน

ในระดับประถมศึกษา เด็กหญิงและเด็กชายจะเริ่มมีพัฒนาการทางร่างกายที่ต่างกันในช่วงวัยเด็กตอนปลาย โดย นักเรียนหญิงจะเติบโตและแสดงลักษณะทางเพศหญิงออกมาอย่างรวดเร็วระหว่างอายุ 11 – 13 ปี หรือในช่วงประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ในขณะที่เด็กชายเข้าสู่วัยแรกรุ่นเมื่ออายุ 12 – 16 ปี (สุชา จันทน์เอม , 2541) จากการที่เด็กหญิงมีการเติบโตทางร่างกายและจิตใจเร็วกว่าเด็กชาย ความสนใจของเด็กหญิงก็จะแตกต่างกันไป โดยจะสนใจความสวยความงาม ร่างกายของตน หนังสือเรื่องความรัก เด็กหญิงจะเข้ากลุ่มเด็กหญิงด้วยกัน โดยเด็กหญิงในวัยนี้จะมีความต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มมาก และจะแบ่งแยกตัวเองออกจากเด็กชาย เพราะเด็กชายมักจะล้อเลียนเกี่ยวกับสภาพร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไปของเด็กหญิง

ในชั้นเรียนเดียวกันเสมอ ทำให้เด็กหญิงรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง และกลัวว่าตนเองจะผิดปกติไปจากเพื่อนคนอื่นๆในชั้น

จากพัฒนาการที่ไม่เท่ากันของเด็กหญิงและเด็กชายในวัยเด็กตอนปลาย ความต้องการที่แตกต่างกันของเด็กทั้งสองเพศ และจากผลงานวิจัย ทำให้เกิดข้อเสนอแนะว่า การจัดการสอนเพศศึกษา ควรจะแยกเพศในการสอน และสามารถสอนได้ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในขณะที่ร่างกายเกิดความเปลี่ยนแปลง มีความกังวลเกี่ยวกับสรีระของตนเองสูง ให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศศึกษา เพื่อให้การดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง และมีความสุขต่อไปในอนาคต และเป็นการเรียนเพื่อ “ กันไว้ดีกว่าแก้ ” อันเป็นจุดประสงค์หนึ่งของการสอนเพศศึกษา

นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือ การหาวิธีการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาที่น่าสนใจ นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้การเรียนเพศศึกษา เป็นการเรียนรู้ที่ไม่แปลกแยกจากการเรียนในเรื่องอื่น อุมารณ ภัทรวานิชย์ (2539) ได้ให้ข้อเสนอแนะในงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น ว่า ผู้หญิงควรจะได้รับความรู้เรื่องเพศเท่ากับเพศชาย และควรเป็นการได้รับความรู้ด้วยการสื่อสารสองทาง (two way communication) โดย ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นพูดคุยกับผู้เรียนคนอื่นๆ อันเป็นวิธีที่สามารถเพิ่มความรู้มากกว่าการสื่อสารทางเดียว โดยเฉพาะการพูดคุยในเรื่องความรู้เรื่องเพศ ซึ่งเหมือนกับเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เรื่องผิดปกติไม่ว่าหญิงหรือชายก็สามารถพูดคุยได้ เหมือนการพูดคุยเรื่องวิชาการทั่วไป

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะเอื้อต่อการสอนเพศศึกษาในด้านการให้เกิดการสื่อสารสองทาง ได้แก่ การเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในระดับสูง

การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นแนวคิดของนักการศึกษาตะวันตก ที่ต้องการพัฒนาวิธีการเรียนแบบกลุ่มให้มีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนของนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยมีลักษณะคือ ในกลุ่มย่อยจะมีสมาชิกประมาณ 4 – 6 คน ที่มีระดับความรู้ความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะทำงานและรับผิดชอบต่อความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งทุกคนในกลุ่มมีโอกาสเท่าเทียมกันในการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ (สมพงษ์ สิงหะพล ,

2542) การเรียนแบบร่วมมือมีเทคนิควิธีการต่างๆที่สามารถนำมาใช้อย่างได้ผลหลายวิธี ซึ่งแต่ละเทคนิคก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านที่แตกต่างกันไป (Lynch , 1989)

สเติ่นบริงค์ และ สตาล (Steinbrink and Stahl , 1994) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนานักเรียนในการเรียนสังคมศึกษา ซึ่งผู้ที่พัฒนาการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ คือ Elliot Aronson และคณะ ในปี 1978 การให้คะแนนจะเป็นคะแนนที่นักเรียนทำได้โดยไม่มีการอ้างอิงคะแนนกับกลุ่มที่นักเรียนเป็นสมาชิกอยู่ จากนั้น Slavin ได้พัฒนาเป็น Jigsaw II ในปี 1986 (Slavin , 1995) ซึ่งได้เพิ่มเติมในด้านของการนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อให้เป็นคะแนนกลุ่ม และถือเป็นคะแนนที่นักเรียนในกลุ่มทำได้ โดยไม่แบ่งว่าใครได้คะแนนมากกว่ากัน ดังนั้น Jigsaw II จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่คะแนนที่นักเรียนแต่ละคนได้รับจะเป็นคะแนนที่มาจากกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สมาชิกในกลุ่มมีความพยายามเพื่อที่จะทำให้คะแนนของตนเองและคะแนนกลุ่มสูงขึ้น โดยการร่วมมือกิจกรรมด้วยความกระตือรือร้นอย่างเต็มที่

ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ ซึ่งเสนอโดย สเติ่นบริงค์ และ สตาล (Steinbrink and Stahl , 1994) ได้แก่

การเตรียมความพร้อมของกลุ่ม

1. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามระดับความสามารถ โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยเด็กที่มีคะแนนดี 1 คน เด็กที่มีคะแนนปานกลาง 2-4 คน และเด็กที่มีคะแนนต่ำ 1 คน

2. ครูอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ต่างๆในการเข้ากลุ่มให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 1 การประชุมกลุ่มบ้าน

3. ครูให้นักเรียนเลือกสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งในใบงาน " บทบาทของสมาชิกในกลุ่มบ้าน " ที่ครูแจกให้

4. ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่างๆ และอธิบายถึงรายชื่อหัวข้อย่อยในเรื่องที่เรียนแต่ละหัวข้อ โดยจำนวนหัวข้อย่อยจะเท่ากับจำนวนของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม

5. นักเรียนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยที่ไม่ซ้ำกันกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ครูแจกใบงานที่ 2 ซึ่งเป็นคำถามในแต่ละหัวข้อย่อยที่แตกต่างกันไป เพื่อให้นักเรียนที่เลือกแต่ละหัวข้อตอบคำถามให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การประชุมกลุ่มผู้ชำนาญ

6. นักเรียนที่เลือกศึกษาหัวข้อเดียวกันมารวมกันในกลุ่มผู้ชำนาญ แต่งตั้งสมาชิกในกลุ่มเพื่อทำหน้าที่ต่างๆตามคำสั่งในใบงานที่ 3 " กฎของกลุ่มผู้ชำนาญ " ที่ครูแจกให้

7. นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเอกสารหรือหนังสือที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยรายละเอียดการศึกษาเนื้อหาจะระบุอยู่ในใบงานที่ 3 จากนั้น นักเรียนช่วยกันอภิปรายเพื่อตอบคำถามจากใบงานที่ 2 และสรุปความรู้เพื่อนำไปอธิบายในกลุ่มบ้านต่อไป

ขั้นที่ 3 การเสนอความรู้ในกลุ่มบ้าน

8. นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้านของตน สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจะผลัดกันเพื่อเสนอความรู้ที่ได้รับจากการเข้าประชุมกลุ่มผู้ชำนาญ โดยปฏิบัติตามคำสั่งในใบงานที่ 4 “นำเสนออย่างผู้ชำนาญ” สมาชิกในกลุ่มจะร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้อื่นในกลุ่มรับผิดชอบ

9. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายในชั้น มีการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแต่ละกลุ่มบ้านให้ตรงกัน

การให้คะแนน จะให้คะแนนเป็นกลุ่ม โดยการนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียน มาเปรียบเทียบกับระดับคะแนนที่นักเรียนได้ทำไว้ก่อนการเรียน เช่น นักเรียนที่ได้คะแนน 91 จากการทดสอบก่อนเรียน ถูกจัดให้เป็น นักเรียนที่มีคะแนนในช่วง 90 คะแนนขึ้นไป คือมีคะแนนเปรียบเทียบกับ 90 คะแนน เมื่อผลการสอบวัดความรู้หลังการเรียนพบว่า นักเรียนคนดังกล่าวได้คะแนน 95 เป็นคะแนนที่มากกว่าคะแนนเปรียบเทียบ 5 คะแนน จัดอยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการระหว่าง 1 ถึง 10 คะแนน มีคะแนนพัฒนาการ เท่ากับ 20 โดยเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการจากการเปรียบเทียบคะแนนมีดังนี้

คะแนนสอบ	คะแนนพัฒนาการ
ต่ำกว่าคะแนนเปรียบเทียบมากกว่า 10 คะแนน	5
ต่ำกว่าคะแนนเปรียบเทียบระหว่าง 1 – 10 คะแนน	10
มากกว่าคะแนนเปรียบเทียบไม่เกิน 10 คะแนน	20
มากกว่าคะแนนเปรียบเทียบ 10 คะแนนขึ้นไป	30
ได้คะแนนเต็มในการทดสอบ	30

คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้ คือการนำคะแนนพัฒนาการที่ได้ในแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย โดยมีเกณฑ์ในการให้รางวัลกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยระดับต่างๆ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยกลุ่ม	รางวัล
15	GOODTEAM
20	GREATTEAM
25	SUPERTEAM

ลินเคียส และ อับราฮัม (Lindquist and Abraham ,1996) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนรู้มากขึ้น เนื่องจากแต่ละคนจะมีบทบาทในการศึกษาและให้ความรู้แก่สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และคะแนนของกลุ่มจะขึ้นกับคะแนนของตนด้วย จึงทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถของตนเองทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ทักษะคิด และการยอมรับในคุณค่าของตนเอง นอกจากนี้ โดเยล บีทตี และชอว์ (Doyle , Beatty , and Shaw , 1999) ได้มีการนำเทคนิคนี้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา เรื่อง โรคเอดส์ ซึ่งพบว่า การใช้หลักการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ สามารถพัฒนาความตระหนักในการรักษาสุขภาพ การช่วยเหลือกันในกลุ่ม และพัฒนาความสามารถในการเขียนและการทำงานของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เบนทรูป และเร็นโซ (Bentrup and Reinzo , 1990) ที่นำหลักการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ มาพัฒนาโปรแกรมการเรียนสุขศึกษา เรื่อง โรคเอดส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสุขศึกษา เรื่อง โรคเอดส์ จากการทำงานเป็นกลุ่มย่อย และมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ การร่วมอภิปราย เสนอแนะ และแสดงความคิดเห็นในกิจกรรมการเรียนแต่ละครั้ง

จากผลของการนำหลักการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์มาใช้ในการเรียนสุขศึกษาในเรื่องโรคเอดส์ดังกล่าว สอดคล้องกับ อูมาภรณ์ ภัทรวานิชย์ (2539) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการเรียนเรื่องเพศ ควรเป็นการได้รับความรู้ด้วยการสื่อสารสองทาง (two way communication) เพื่อให้นักเรียนหญิงที่เรียนเพศศึกษามีความสนใจในการพูดคุย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศศึกษาได้มากขึ้น เนื่องจากทุกคนจะต้องมีบทบาทในการนำเสนอความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาหัวข้อย่อยให้เพื่อนร่วมกลุ่มได้รับฟัง การพูดให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาจึงจะเป็นการพูดในลักษณะปกติ ที่นักเรียนไม่ต้องมีความกระดากอาย และทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเพศศึกษาและมองว่า เพศศึกษา คือสาระการเรียนรู้ที่ควบคู่ไปกับการดำรงชีวิตประจำวัน โดยไม่ได้หมายถึงเพียงการมีความสัมพันธ์ทางเพศเพียงอย่างเดียว

จากความจำเป็น สภาพ และ ปัญหาเรื่องการให้ความรู้เรื่อง เพศศึกษา แก่เด็กหญิง ที่อยู่ในบริเวณชุมชนแออัด อันเป็นบริเวณเสี่ยงในด้านการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม หลักการสอนเพศศึกษา และการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ จะสามารถพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษา มีทักษะในการทำงานกลุ่ม และสามารถนำความรู้เรื่อง เพศศึกษา ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์

สมมติฐานการวิจัย

อาร์โนลด์ สมิท แฮริสัน และสปริงเกอร์ (Arnold , Smith ,Harrison ,and Springer, 1999) ได้ทดลองนำโปรแกรมเพศศึกษาไปใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 20 โรงเรียน ในรัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา โดยมีกลุ่มทดลองที่นักเรียนเข้าร่วมโปรแกรม จำนวน 974 คน (2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) และกลุ่มควบคุม จำนวน 476 คน (1 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยการสอบ หลังการเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียน (คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 67 % หลังเรียน 75.6 %) ทั้งคะแนนด้านความรู้ และความเชื่อ เกี่ยวกับการป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมมีคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียนใกล้เคียงกัน (คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 66.8 % หลังเรียน 68.7 %) โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ประเทืองศรี ชันชะลี (2535) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการสอนเรื่องโรคเอดส์ที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนของกลุ่มทดลอง และการสอนแบบปกติของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองด้วยชุดการสอนของกลุ่มทดลองสูงกว่าการสอนปกติของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

เบนทรูป และเร็นโซ (Bentrup and Reinzo , 1990) ได้นำหลักการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ มาเป็นวิธีการจัดกิจกรรมในการพัฒนาโปรแกรมการเรียนสุขศึกษา เรื่องโรคเอดส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกองค์กรสุขภาพโรงเรียนอเมริกัน ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ และพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสุขศึกษา เรื่องโรคเอดส์ จากการทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์ สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนเรื่องโรคเอดส์โดยใช้วิธีสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

โดเยล บีทีย์ และชอว์ (Doyle , Beatty , and Shaw , 1999) ได้นำหลักการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา เรื่อง โรคเอดส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา (เกรด 7 -12) ในสหรัฐอเมริกา โดยทดลองใช้โปรแกรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนแบบหลากหลายวัฒนธรรม มีเครื่องมือในการประเมินโปรแกรม คือ แบบทดสอบความรู้และความสามารถในการแก้ปัญหาเรื่องโรคเอดส์ ซึ่งจากการทดลองใช้โปรแกรมพบว่า การใช้หลักการเรียนแบบร่วมมือสามารถพัฒนาความรู้และความตระหนักในการรักษาสุขภาพ การช่วยเหลือกันในกลุ่ม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกลุ่มเด็กที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน และพัฒนาความสามารถในการเขียนและการทำงานของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมได้

โปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะสอดคล้องกับงานวิจัยดังกล่าว ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. คะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์หลังการเข้าร่วมโปรแกรม จะสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. คะแนนเฉลี่ยความรู้ เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์หลังการเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน คือ มีคะแนนสูงกว่าร้อยละ 70

เกณฑ์การประเมิน คือ ร้อยละ 70 ได้มาโดยการนำคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนเพศศึกษาจากงานวิจัยของ อาร์โนลด์ สมิท แฮร์ริสัน และสปริงเกอร์ (Arnold , Smith ,Harrison ,and Springer, 1999) คือ 75.6 % มาปรับเพื่อให้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางการเรียนของตัวอย่างประชากร ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยจากภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวม 4 กลุ่มวิชา คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานพื้นฐาน

อาชีพ เท่ากับ 62.7 % และยังมีพื้นฐานความรู้เรื่องเพศศึกษา ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม ซึ่งแตกต่างจากตัวอย่างประชากรในงานวิจัยดังกล่าว ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เคยได้รับการเรียนเพศศึกษาในระดับประถมศึกษามาก่อนแล้ว จึงเป็นงานวิจัยที่มีคะแนนเฉลี่ยในระดับที่สูง ผู้วิจัยจึงพิจารณาปรับเกณฑ์การประเมินเป็นร้อยละ 70 ซึ่งมีความใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเพศศึกษา ใน 4 ด้าน ดังนี้
 - 2.1 ด้านชีววิทยา เกี่ยวกับพัฒนาการของวัยเด็กตอนปลาย การตั้งครรรภ์
 - 2.2 ด้านจิตวิทยา เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจเมื่อเข้าสู่วัยเด็กตอนปลาย การปรับตัวเรื่องเพศ และความผิดปกติทางเพศ
 - 2.3 ด้านสุขวิทยา เกี่ยวกับสุขปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ โรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์
 - 2.4 ด้านสังคมวิทยา เกี่ยวกับการมีครอบครัว ปัญหาสังคมจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ความเชื่อและความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ การป้องกันภัยทางเพศ สิทธิทางเพศและกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ
3. ระยะเวลาในการทดลองรวม 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน (วันจันทร์ – วันศุกร์) วันละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที ในช่วงนอกเวลาเรียน จำนวน 30 ครั้ง เวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบความรู้ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม จำนวน 2 ครั้ง การปฐมนิเทศและเตรียมความพร้อมนักเรียน จำนวน 2 ครั้ง รวมทั้งหมด 34 ครั้ง
4. ตัวแปรที่จะศึกษา
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ คือ โปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาสำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์
 - 4.2 ตัวแปรตาม คือ ความรู้เรื่องเพศศึกษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ มีความสามารถพื้นฐานใน

การอ่านและการเขียนเพียงพอที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมในโปรแกรมได้

ข้อจำกัดของการวิจัย

ความไม่สมบูรณ์ หรือคลาดเคลื่อนของการวิจัยครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ ต้องใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก แต่ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีผลการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับ 1 และ 2 เป็นส่วนใหญ่ ทำให้นักเรียนบางส่วนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะในด้านภาษาไทย อันส่งผลต่อการร่วมกิจกรรม และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องเพศศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เพศศึกษา หมายถึง ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับเพศ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน คือ ด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา ด้านสุขวิทยา และด้านสังคมวิทยา ในหัวข้อ พัฒนาการของวัยเด็กตอนปลาย การปรับตัวของวัยเด็กตอนปลาย สุขปฏิบัติของวัยเด็กตอนปลาย ความผิดปกติทางเพศ การยอมรับในคุณค่าของเพศหญิงและเพศชาย ครอบครัว การตั้งครรภ์ โรคติดต่อจากเพศสัมพันธ์ ความเชื่อและความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ การเลือกรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อ ภัยทางเพศ การป้องกันตัวให้ปลอดภัยจากภัยทางเพศ กฎหมาย และสิทธิของเด็กและสตรีในเรื่องเพศ เพศศึกษาในชีวิตประจำวัน

การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนในระดับดีมาก 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน อยู่ในกลุ่มเดียวกัน มีการแบ่งหน้าที่ตามบทบาทที่ได้รับจากกลุ่ม โดยมีเป้าหมายในการเรียนร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการอภิปราย แสดงความคิดเห็น รับฟังและเคารพความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มอย่างมีเหตุผล มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน หมายถึง ครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเรื่องที่จะเรียน และรายชื่อหัวข้อย่อยที่นักเรียนจะต้องไปศึกษา

ขั้นการประชุมกลุ่มบ้าน หมายถึง ครูให้นักเรียนในกลุ่มบ้านเลือกสมาชิก

เพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามใบงานที่แจกให้ นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเลือกหัวข้อย่อยที่ตนจะรับผิดชอบในการไปเข้าศึกษาร่วมกับสมาชิกของกลุ่มผู้ชำนาญ

ขั้นการประชุมกลุ่มผู้ชำนาญ หมายถึง นักเรียนที่เลือกศึกษาหัวข้อย่อยเดียวกันมารวมกันในกลุ่มผู้ชำนาญเพื่ออ่านเอกสารหรือสื่อที่ครูกำหนดให้ จากนั้นอภิปรายเพื่อตอบคำถามในใบงานเกี่ยวกับความรู้ในหัวข้อย่อยนั้น

ขั้นการเสนอความรู้ในกลุ่มบ้าน หมายถึง นักเรียนกลับไปทีกลุ่มบ้านของตนเพื่อเสนอความรู้ที่ตนได้รับจากขั้นที่ 3

ขั้นการสรุปความรู้ในกลุ่มบ้าน หมายถึง สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปรายสรุปความรู้ทั้งหมดและวางแผนในการนำเสนอผลงานในชั้นเรียน

ขั้นการนำเสนอ ตรวจสอบความรู้ และสรุปผลในกลุ่มรวม หมายถึง นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอความรู้จากกลุ่มของตนในรูปแบบต่าง ๆ จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายและสรุปความรู้ในเรื่องที่เรียนให้ตรงกัน

โปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องเพศศึกษาโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ หมายถึง แนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา ที่ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของโปรแกรม ลักษณะโปรแกรมเป็นโปรแกรมที่จัดสอนนอกเวลาเรียนปกติ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง เนื้อหาเพศศึกษา แผนการจัดกิจกรรมเพศศึกษาโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์จำนวน 15 แผน การประเมินโปรแกรมพิจารณาจาก ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบความรู้ เรื่องเพศศึกษา และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเข้าร่วมโปรแกรม รวมถึงการบันทึกข้อมูลเรื่องจำนวนครั้งที่นักเรียนเข้าร่วมในกิจกรรมและผลงานของกลุ่ม

การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนการสร้างโปรแกรมเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ ประกอบด้วยการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การกำหนดกรอบในการสร้างโปรแกรม การกำหนดองค์ประกอบของโปรแกรม การสร้างแผนการจัดกิจกรรม สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เครื่องมือวัดและประเมินผล จากนั้นทดลองใช้โปรแกรม โดยดำเนินการตามขั้นตอนของโปรแกรม ประเมินผลโปรแกรมเพื่อพิจารณาปรับปรุง แก้ไขเป็นโปรแกรมฉบับสมบูรณ์ สำหรับการนำไปใช้

เกณฑ์ที่กำหนด หมายถึง คะแนนที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเพื่อประเมินความรู้ เรื่องเพศศึกษา ของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา สำหรับนักเรียน

หญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ โดยกำหนดให้คะแนนเกณฑ์ คือ ร้อยละ 70 จากคะแนนเต็ม 40 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 28 คะแนน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมสร้างเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ มีวิธีการตามลำดับดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการสอนเพศศึกษา การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ การสร้างโปรแกรมการศึกษา และสภาพปัญหาเรื่องเพศในชุมชนแออัด

1.2 กำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างโปรแกรม โดยการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ในการสร้างโปรแกรม องค์ประกอบในการดำเนินการ ประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ของโปรแกรม ลักษณะของโปรแกรม เกณฑ์การเลือกนักเรียนเข้าโปรแกรม เนื้อหาเพศศึกษา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การประเมินผลโปรแกรม

1.3 กำหนดองค์ประกอบของโปรแกรม จากแนวคิดในการสร้างโปรแกรม

1.4 สร้างเอกสารการสอน และตรวจสอบคุณภาพ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการสอนเพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ และการสร้างเอกสารประกอบการจัดกิจกรรม จากนั้นนำแผนการจัดกิจกรรมและเอกสารประกอบการจัดกิจกรรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบ และแก้ไข จากนั้นนำแผนการจัดกิจกรรม 3 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนหญิงที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร 20 คน และนำข้อมูลจากการทดลองใช้มาปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมและเอกสารประกอบการจัดกิจกรรมก่อนนำไปใช้จริง

1.5 สร้างเครื่องมือการประเมินผลโปรแกรมและการตรวจสอบคุณภาพ ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ เรื่องเพศศึกษา

1.6 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับโปรแกรม

ขั้นที่ 2 การทดลองใช้โปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์

2.1 เลือกตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนหญิง

ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา สังกัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 25 คน โดยการสุ่มอย่างเจาะจง และสมัครเข้าร่วมโปรแกรมตามความสมัครใจ จนได้นักเรียนครบตามจำนวน

2.2 จัดปฐมนิเทศนักเรียน และเตรียมความพร้อมนักเรียน เกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสาร การเขียนผังความรู้ การนำเสนอผลงาน

2.3 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความรู้ เรื่องเพศศึกษา (Pre – test)

2.4 ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น แก่นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรม

2.5 เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความรู้ เรื่องเพศศึกษา (Post – test) และให้นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของโปรแกรมที่จัดขึ้น

ขั้นที่ 3 การประเมินผลและปรับปรุงโปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์ เป็นการเปรียบเทียบหาประสิทธิภาพของโปรแกรมด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบก่อนและหลังการเรียนเพศศึกษา และค่าเฉลี่ยคะแนนสอบหลังการเรียนเพศศึกษากับเกณฑ์การประเมินที่กำหนดขึ้น คือ หลังการเข้าร่วมโปรแกรม นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนการสอบหลังการเข้าร่วมโปรแกรมตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศศึกษา เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการปรับตัว และการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน
2. ได้โปรแกรมส่งเสริมความรู้ เรื่องเพศศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือต่อแบบจิ๊กซอว์
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาในระดับชั้นอื่น ๆ และการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา ในรูปแบบการเรียนร่วมกันของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย